

Pervi naš nepretel je vrag paklenski, ki se zato navadno zali nepretel zove, da nezrečenu nazlobo proti narodu človečanskemu nosi; zali nepretel je, ki polig svidočanstva svetoga Petra (1. Petr. 5.) dan i noć obhaja kot ručúci oroslav jšćuc koga bi požeral; zali nepretel je, ar zna se i na Angjela svitlosti preobernuti, nezbrojene šege i himbenosti zna: kako siromaha nevoljnoga človeka od poroda do smerti mora skušavati, da mu na poslidnje Nebésku korunu porobi, zato velika moć i sila je onomu potribna, ki tako šegavoga i jakoga nepretelja povaliti ter obladata óce.

Drugi nepretel je svit, koga je sveti Anton Pušćenik va duhu zvona sebe zet vidil, da je vas z-mrižami ter stru nami obložen bil, zato je zakriknul: do će odavle uiti, do će se z-tuliko mriž van zmotati? stanovito šegav nepretel je svit; ar je samoga naimudrijega Salomona, najjačega Samsona, i muža polig serca Božjega Davida prekanil i obladal.....

Treti nepretel, z-kim se sagdar i sagdir bariti jmamo i moramo, je lašće naše objidno télo; Ovo je on domaći, narveći i najpogibeljniji nepretel, ki je sagdir blizu nas, i nam sagdar na strani stoji, zato se ga moramo sagdir i sagdar bojati...

THOMAŠA KEMPITANSKOGA (REDA SVETOGA AUGUSTINA)

Knjige IV, ke je na Horvatzki Jezik prestavil i svojim Zemljakom na večnu hasan van dal JIVE ŽIGMUND KARNER, biškupije Jurške, Bezonski farnik, va Leti 1812, z Dopusćenjem Prepostavnih.

KNJIGA III.

Od n u t r' n j e g a b a t r e n j a .

Liubljeni Štavec.

Pokidob da ova Knjiga va zpolečnim Dogovorom, med Bogom, i Človekom, kod med Gospodinom, i Slugum skoro najveć stoji, postavna Slova G. zlamenuje Dogovor Gospodina zi Slugum, postavna pak Slova, S. Dogovor Sluge zGospodinom.

I zato, da tebi očitniji, i morebit povoljniji budu ovih zadnjih dvojjih Knjig Nauki, sam je volil prosto, kod stoju poplsat, neg na jednako slaganje Ričih povezat, i skupa spraviti.

brna črna zemlja (Bizonja)
 blagovit : bogat (Biz.)
 brašno : jilo, hrana (Akademski rječnik, Zagreb)
 čalarnost : himbenost, vkanjlijivost (Hadrovićs)
 dareban: lijen (Bijelo Selo)
 durma : zadovoljnost (turska, Ak.rječnik)
 dupno : duplo
 fela: vrst (Ak. rječ.)
 gingav : slab (Biz.)
 grustljiv : ne marljiv (Zvonarić)
 horko: gorko
 hrstit : gizdit se
 hudat : karat, klandrat, oduravat
 krhkoca : slabost (Belost.)
 kratiti: skraćit vrime (Biz.)
 kljucati : udarati (Ak.rječ.), kričat (Belost.)
 lotrenik : nišviridnjak (Biz.)
 ličenje : farbanje lica (Kurelac, "Jačke")
 ljubav : ljubav (Ak.rječ.)
 libud ki : bar ki
 lastovit : poseban (Zvon.)
 lačen : gladan (Belost.)
 listor : barem (Belost.)
 lik:vračstvo
 mentovati: osloboditi, očuvat (Hadr.,ugarska)
 merenicu: mrvičicu, malo
 magnuti : migati okom (Ak.rječ.)
 nestrholjiti : ne mariti se (Biz.)
 nestrajati : ne proboraviti, ne gubiti (Ak.rječ.)
 napnuti : si najprzet (Biz.), si naminjiti
 nevrcce : nenadjano (Pandrof)
 nestrositi : ne ubajt, se ne čuvat
 neubaviti : ne ugibat, ne ubajt
 ne zatavat : ne ukopati se (Ak.rječ.)
 ne ulizati:ne popustiti?
 narazan: razlučeno (Biz.)
 nepridno : nelipo (Ak.rječ.)
 neukretnost: nemoć (Biz.)
 nehajat : ne mariti se (Zvon.)
 nehinjeno: nevkanjlijivo (Ak.rječ.)
 odaljati: odrivati (Biz.)
 odolicititi: nadvladati (Biz.)
 plin: ukradjeno
 prirenuti : goniti (Ak.rječ.)
 ponujat preporučit (Biz.)
 prozvan: imenovan (Ak.rječ.)

potuhnit: ugasit (Ak.rječ.)
pogrišati: žalovati (Biz.)
priklada: pretkip
prorenuti: van dojt (Biz.)
pobožat: božanski nastat, božat u ruke
običavat: imati običaj, pravicu (Ak.rječ.)
obavati se: najzad se držat (Biz.)
póse: za sebe (Biz.)
podvojiti: privoljiti (Biz.)
prendat: karati se (Biz.)
oponaujlat: ponavljat (Biz.)
preštímavati: cijeniti (Biz.)
osnažiti: očistiti (Biz.)
prevoliti: presiliti (Biz.)
pogrišiti: vkaniti se
posahnuti: na ništ dojt (Biz.)
prikučiti se: približiti se (Ak.rječ.)
oponašat: očimetat (Biz.)
oblina: kruglina (Belost.)
ružan: nelip (Belost.)
rastepsti se: razrušiti (Belost.)
skor: brz, hitar
svedati: podati se, prignuti (Ak.rječ.)
strojiti: činit (Ak.rječ.)
sahnut: poginut (Biz.)
sviknuti: viditi se (Ak.rječ.)
sporiti: svadjat (Ak.rječ.), šparat?
svepio: sumpor?
šporno šparno?
stanova: nanovo zgraditi stan (Pandr.)
savan: šmišan (Biz.)
tvara: stvorenja (Ak.rječ.)
teleso: tijelo?
tvar: materia u Fiziki Miloradića
taščine: posti?, otajnosti?
vabiti: loviti
ubavat: ubajat (Biz.), čuvati se (bojati se)
ulec: podati se?, smjestiti se (Ak.rječ.)
utepsti se: zamazati se (Pandr.)
zanašati se: ufati se?, zazivat?
zgučiti: objamit?, prignut, počučnut u kut?
zmahno: slastno (Pandr.)
zadarmu: zaman (B.Selo)
zategati: pretiskati (Zvon.)
zabudkudovat: zabalat?
na krive pute dojt?

Del I.

Od nutrnjega, z-vernun
Dušum, Kristuševoga Pominka.

I.

Poslušat oču, ča va meni
govori Gospodin Bog. Blažena
Dusa, ka Gospodina va sebi
govorečega, čaje, i z-Ust
njegovih Rič Batrenja prijmilje.
Blaženi Uši, ky najmanji Glas
Božjega Šaptanja prijmilju, i od
ovoga Svita Šumenja ništ
Pamet ne zameju.

Za čuda blaženiji Uši, ky ne
Rič zvona zvečecu, neg na
nutri poslušaju Jistinu govo-
reću, i učeću.

Blaženi oči, ky su sim Vain-
skim zaperti, a sym Nutrnjim
odperti.

Blaženi, ky Nutrnja
pregledaju, i na spoznanje
Nebeske Skrovnosti se več,
krez sakidanja Običenja,
pripraujaju.

Blaženi, ky Boga služit želju,
i od sega Svita Zadržá se
zkineju.

Preštítmaj ova, o Duša moja, i
zapri tvojega Telovnoga
Čutenja Vrata, da budeš mogla
čut, ča
va tebi govori Gospodin Bog
tvoj.

II.

G : Ovo veli ljubljeni tvoj:
Spasenje tvoje sam ja, Myr
tvoj, i Žítak tvoj.

Drži se polig mene, i očeš
Myr najti: Prepuščaj sa
Preminuća, i jišči Vekovečna.

Ča su sa vrímenita, nego
himbena? I ča hasnu Stvo-
renja, ako bude od Stvoritelja
zahitjeno?

Kad ada sa od sebe hitiš,
Stvoritelju tvojemu vernu, i
ugodnu se skaži, da jistinsko
budeš mogla zadobit Blažen-
stvo, duša moja.

Del II.

Da Jistina na nutri govori, prez
sega Křeščanja.

S : Govori Gospodine, ar čaje
Sluga tvoj. Sluga tvoj sam ja,
daj meni Razum, da budem
znal sa tvoja Svídočanstva.

Nagni Srce moje, na Riči Ust
tvojih: neka curi kod Rosa
z-Progovaranje tvoje.

Govoraše nigda Sini Izrael
Moyzešu: Govori ti nam, i
čemo se posluhnut, neka ne
govori nam Gospodin, da
morebit ne umremo.

Ne tako Gospodine, ne molim
tako: nego već zi Samuelem
Prorokom, ponizno, i preželjno
molim: Govori Gospodine, ar
čuje Sluga tvoj.

Neka ne govori meni Moy-
zeš, ali ki drugi zmed Proro-
kov, nego ti govori Gospodine
Bože, Nadahnitelj, i Rasvititely
sih Prorokov, ar ti sam prez
njih me moreš zvršeno naučit,
oni pak prez tebe ništ nete pri
meni zadobit.

II.

Moru nemer zvečat z Riča-
mi, ali Duha ne prinašaju.

Najlipše govoru, ali kad ti
utimaš, Srca ne važgu.

Nauk očituju, ali ti Misal
odpiráš. Skrovnosti zgovaraju,
ali ti odpiráš Razum se Otaj-
nosti.

Zapovidi zprogovaraju, ali ti
obnašat pomoreš.

Put kažeju, ali ti ujačaš na

hodenje.

Oni zvona samo činiju, ali ti Srca učiš, i rasvićuješ.

Oni zvona polyivaju, ali ti Uroju daješ.

Oni zričami kriču, ali ti Posluhu Razumnost udiliš.

III.

Neka ada meni ne govori k'ozyeš, nego ti Gospodin Bog moj, vekovečna Jistina, da morabit neumrem, i prez Sada zaostajem, ako neg zvona budem upomenjen, a znutra ne važgan.

Nit me neka zato sudit, da sam Rič čul, i ne činil, spoznal, i ne ljubil, veroval, i ne obdržaval.

Govori ada Gospodine, ar čuje Sluga tvoje: ar Riči Žitka vekovečnoga jimaš.

Govori meni bar na kakovo Duše moje Batrenje, i na sega Žitka mojega Pobožanje: tebi pak na Diku, i na večno tvoje Poštenje.

Del III.

Da moramo Riči Božje z-poniznoščum poslušat, i da njih mnogi ne prevažu.

I.

G : Poslušaj, Sinak moj, Riči moje, Riči najslaje, ke su ober se Znanosti syh Mudrih, i Znancev ovoga Svita.

Riči moje, Duh, i Žitak Jesu, nit ji nesmi nigdor tako razumit, dab se va njih krivo obradovol, nego je mora lipo tiho poslušat, i zvelikum Poniznoščum i z-Ljubavum priijmat.

II.

S : I rekal sam: Blažen Človik, koga ti učil budeš Gospodine, i od Praude tvoje

njega naučiš, da ga mentuješ zilh Dnevov, i da na Zemlji zapuščan ne bude.

III.

G : Ja, veli Gospodin, sam učil Proroke od Početka, i još do sidob neprestanem sym govorit: ali mnogi Jesu na Rič moju gluhi, i tvrdi.

Več ji je, ky Svit raje, neg Boga poslušaju: laglje Tela svojega Poželenje nasleduju, neg Volju Božju.

Svit obiće vrimenita i malyahna Dobra, i služi mu se zvelikum Hitroščum: ja običem največa, i Vekovečna, i durmu Človičja Srca.

Ki tako skrbno meni služi, ali mene poslušaj, kod se Svitu, i Gospodinom njegovim služi? Sram te budi Sidon, veli Morje. I ako uzrok znat željiš, posluhni zač.

Za maljahan Dobitak, na daleke Pute bižu. A za vekovečni Žitak mnogi ni jednuč Noge od Zemlje ne zdvignu.

Zahitjenu Vridnost jišču; Za jedan Novac se mar kada mrazno povadiju, za ništ vridno Dugovanje, i malyahno Obitanje, Dan i Noć se trudit, neboju.

IV.

Ali joi! za ne minyano Dobro, za Dar ne prošacani, za največe Poštenje, za Diku neprestainu, još i najmanje se potrudit zleniju.

Sram te ada budi leni, i tužeći: Oni su hitriji na Skvarenje, neg ti na Spasenje.

Oni se već veselu nad Himbenoščum, neg ti nad Jistinum.

Preninji je dostkrat njihovo Uffanye; ali moje Obečanye nikogar ne prekani, nit va me uffajučega praznoga ne prepušča.

Ča sam obečal oču dat, ča sam rekal, oču spuniti, ako neg do Konca va mojoj Ljubavi, ki veran ostane.

Ja sam Plačnik syh dobrih, i jak Skušavac syh pobožni.

V.

Piši Riči moje va Srce tvoje, i marljivo premišlyavaj, ar otte tebi bit va Vrimentu Skušavanja jako potribne.

Dvojudpno pohajam ja moje Zibrane: Krez Skušavanje najmre, i Batrenje.

I dvoje Štenje nyim saki Dan štem: jedno, Grihe nyihove ukarajuč, drugo nye na raste-nye Kripostih nagovarajuč.

Ki čuje moje Riči, i nje za nemer meče, jima, Ki će nyega sudit poslidny Dan.

Molitva

Za Milošču Pobožnosti.

VI.

S : O, Gospodine Bog moj, ti si jedino moje Dobro.

A ča sam ja, da se smim ztobum dogovarati?

Ja sam najubožiji Služič tvoji, i zahitjeni črvič, za čuda uboze povidat seguran.

Spomeni se vindar o Gospodine, da ništ nisam, da ništ nimam, i da ništ ne valjam.

Ti sam si dober i pravičan, i svet. Ti sa premoreš, sa udiliš, sa spuniš, samoga grišnika zapuščajuč.

Spomenise na Milosrdnosti

tvoje Gospodine, i napuni Srce moje z-Miloščum tvojum, ar nečeš dabi zaman bilaDela tvoja.

VII.

Kako se morem ja obdržat va ovom ubogom Žitku; ako me ne ujača Milosrdnost, i Milošča tvoja?

Neka odvrnut Lica tvojeja od mene; Neka tvojeja Pohodenja odaljat, neka Batrenya tvojeja utegnut, da ne postane Duša moja kod Zemlya prez Vode, tebi:

Gospodine, uči me činiti Volju tvoju; uči me pred tobom vridno, i ponizno zahajat: Ar tisi Mudrost moja, ki mene po Pravici spoznavaj, i spoznal si me prije, neg je Svit stvoren bil, i prije, neg sam se na Svitu narodil.

Del IV.

Da moramo pravično, i ponizno pred Bogom zahajat.

I.

G : Sinak, zahajaj pred manum po Pravici, i va Poniznosti Srca tvojeja mene sagdar jišči.

Ki pred manum pravično hodi, obranjen će bit od zilih Zasidov, i Jistina će njega oslobodit od Hinyiteljov, i od ugovaranja nepravičnih.

Ako se Jistina oslobodi, zaišto češ oslobodjen bit, i nečeš za nore Riči Ljudih marit.

S : Gospodine, Jistina je, kod veliš, i tako prosim, neka se zmanum čini.

Jistina tvoja neka mene učij; ona neka mene čuva, i na hasnovit Konac zapelya.

Ona neka mene mentuje od

sega zloga Poželenya, i nedostojne Ljubavi, i oču zlobum hodit va velikoj Srca Slobodščini.

II.

G : Ja oču tebe učit (-veli jistina:) ka su prava, i meni draga.

Premišljavaj Grihe tvoje z-velikim Oduravanjem, i z-Boleznoščum, i nigdar se ne podvigni zarad tvojih dobrih Del.

Zaisto Grišnik jesi, i mnogim Tuženjam podložan, i va nye zapleten.

Sam sebe se jednako zmanjkuješ, i vred upadeš, vred obladan postaneš, vred se zbludiš, vred rasipuješ.

Nimaš ništar, odkud bise mogal podičit, ali mnoga, zarad kyh se moraš ponizit, ar si za čuda nemočniji, neg tije spoznat moguče.

III.

Niš neka se ada tebi veliko ne vidi, od sega ča činiš, niš previsoko, niš predrago, i prečudno, niš Poštenya, Hvale dostojno, i preželyno, nego ča je Vekovečno.

Neka se svikne zvrhu sega Jistina, i neka ti se oduri zvrhu sega tvoja največa Nevridnost.

Ništar se tako ne ubavaj, ništar tako ne hudaj, i ne oduravaj, kod Zloče, i Grihe tvoje; ky ti moru več mrzit, neg bar kakove tvojega Dugovanya Škode.

Ky god ne zahajaju pravično pred manum, neg preveč skrbni, i gizdavo podvišeni otte moja Otajna znať, i

prezmožna Božja Dugovanya razumit, sebe, i svoje Spasenje zapuščajuč.

Ovy mnogokrat va veliko Skušavanye, i Grihe upadu, zarad Gizdosti, i nore Skrbi, a največ ča sam jim ja suprotivan.

IV.

Boj se Suda Božjega, drhči zarad Srditosti Semogučega: neka pak prejskovat Del najvišjega, neg tvoje Krivice premišljavaj, kuliko si zagrišil, i kulika dobra Dela si ti zamudil?

Kygod svoju Pobožnost samo va Knyiga ponašaju, kygod va Kipyh, kygod pak va Vajnski Zlamenya i spodobnimi Načini: kygod me jimaju va Usto, ali neg malo va Srci.

Jesu i drugi, ki rasvičeni z-Pamečum, i z-Želenyem očičeni, na Vekovečna senek zdihavaju, Svicka nerad čujeju, Potribčinam Narave grostlyivo poslušaju. I ovi čutiju, ča Duh Jistine va nyih govori, ki nye uči, Zemalyska zanemer metat, i lyubit Nebeska, Svit zapuščaj, i Nebo vas Dan i Noč neprestanoma želyit.

DEL V.

Od čudnovitaga Dokonyanya Božje Ljubavi.

S. Blagoslavlyam tebe Otac nebeski, Otac Gospodina mojega Jezuš Kristuša, ar si se dostojal z-mene Siromaha spomenut.

O Otac Milosrdnosti, i Bog otte moja Otajna znať, i sé Radosti: Hvalu ti dajem, ki

mene nevridnoga zI sim, a dost krat z-tvojim Batrenyem okripiš.

Blagoslavlyam tebe sagdar i dičim, i z-Duhom Svetim Batritelyom na se veke, vekoma.

Nut Gospodine Bože, Lyubitely moj presveti, pokidob da si ti došal va Srce moje, otte se razveselit sa nutrnaya moja.

Ti si Dika moja, i Radost Srca mojega. Ti Uffanye moje, i Zaviče moje, na Dan mojega Traplyenya.

II.

Ali kad sam još mlahav va lyubavi, i nezvršen va Kriposti, zato mi je potribno, da ti mene ujačaš, i obatřiš: Zato več krat me pohodi, i z-svetimi Nauki mene nauči.

Oslobodime od sega zloga Hotenya, i ozdravi Srce moje od syh zlih Naklonov, i Grihov; da na nutri zdrav, i dobro očiščen dostojan budem tebe ljubit, jak sa pretřpit, stalyan polig tebe zaostat.

III.

G. Veliko Dugovanye je Lyubav, veliko stanovito Dobro, ko samo lahko načinya, se, ča je teško, i jednako podnaša, se ča ni jednako.

Ar Težinu prez Težine nosi, i se žuhko, slatko, i žmahno načinya.

Lyubav Jezuš plemenita, da sagdar velika Dugovanya činimo nas priganya, i da želyimo sagdar zvršenija nas prebudi.

Lyubav oče bit na Višini, nit se ne dah z-najnižjim Dugovanyem zastavit.

Lyubav želji bit slobodna, i od sakoga Svita Naklona razlučena, da se nyoj nutrnyi Pogled ne zakrati, da morebit krez kakovu vrimentu Hasan se ne zaplete, ali krez Škodu nepremlahavi.

Niš ni slajega od Lyubavi, nit jačega, niš višjega, niš veselijega, niš obilnijega, niš bolyega na Nebi, i na Zemlyi: Ar Lyubav od Boga izhaja, nit se nemore, nego samo va Bogi, ki je zvrhu sega Stovenya, počivajuč zadovoljit.

IV.

Ki lyubi, leti, biži, raduje se, slobodan je, i nigdor ga nemore zad žat.

Dah, sa, za sa, i jima sa, va syh, ar je jednom največem zvrhu sega, počiva, z-koga sako dobro teče, i dohaja.

Ne ogledase na Dare, neg k-onomu, ki sa daruje zvrhu sega, se obrne.

Lyubav dost krat Načina ne zna, nego zvrhu sega Načina plasa.

Lyubav ne čuti Težine, za Delo ne haja, več želyi, neg more učinit, zbog Nemogučnosti se ne tuži, ar štima, da su joj sa moguča, i dopuščana.

Na se je ada hasnovita, i mnoga spuni, i dokonya, va kyh ne lyubeč zmanyka, i pod Brimenom upada.

V.

Lyubav virostuje, i spéc ne drimiye, trudeč se ne utruditi, stlačena se nepotlače, pre-

strašena se ne zbludi, neg kod živ Plamen, i goruća Sviča na Višinu udara, i srlično skroz projde.

Ki lyubi, zna ova Rič kriči. Velik Krič va Božji Ušju, je sam goruči Naklon Duše, ka veli: Bog moj, Lyubav moja, ti si vas moj, i ja vas tvoji.

VI.

Sz: Raširi me va Lyubavi, da se naučim z-nutrnymi Srca Usti okusit, kako sladko je lyubit, i va Lyubavi se razplut, i raztalit.

Neka me zadržu Lyubav, kad se znihnem zvrhu sebe od velike Srčenosti, i prečudenya.

Da jačil budem Jačku Lyubavi, da tebe lyublyenoga mojsa gine sebe hvaleč Duša moja, radjuč se od Lyubavi.

Neka te lyubim već nego sebe, nit sebe nego zarad tebe, i se va tebi, ky pravo lyubu tebe, kod zapovida Zakon Lyubavi z-tebe zhajajuči.

VII.

G: Je Lyubav hitra, pravična, pobožna, vesela, zapretna, jaka, trpeča, i verna, mudra, strplyena, stalna, i sama sebe nigdar ne jiščejuč.

Ar kadegod ki samoga sebe jišče, onde od Lyubavi odpade.

Lyubav je mudro pregle-dajuča, ponizna, i pravična, ni gingava, ni lahka, nit na hudobna Dugovanya se ne ugleduča; trizna, čista, stalna, myrna, i va syh Čutenya sebe

čuvaluča.

Je Lyubav podložna, i Prepostavnim poslušna, sebi špočna, i zahitjena, Bogu pobožna, i zahvalna verujuč, i ufajuč se sagdar va nyega, još i onda, kad joi se oduri Bog: ar prez Boleznosti je nemoguče živit, va Lyubavi.

VIII.

Ki ni pripravan sa trpiti, i neče na Volju pristat svojega Lyublyenoga, ni vridan Lyubityely se zvati.

Potribno je, da lyubeči sa Žuhka, i Odurna, i preteška, i zarad Lyublyenoga objami, i akoprem se ča suprotivnoga pripeti, da se zato od nyega neodluči.

DEL VI.

Kako moramo skusit pravoga Lyubityela.

I.

G.: Sinko još nisi mudar, i jak lyubityelj.

Sz: Zač Gospodine?

G: Ar zarad najmanye Suprotivnosti prestaneš od sega ča si dobro počel, i jako lakomno jiščeš tvoje Batrenye.

Jak Lyubityely obstoji va Skušavanyu, nit ne veruje Čalarnomu Nepretelya Nagovaranyu. Kakogod se nyemu va dobrom sviknem, tako mu se i va zlom ne zamirim.

II.

Mudar Lyubityely ne gleda tuliko na Dar lyubečega, kod na Lyubav dajučega: Srce već preštima neg Hasan; i zarad Lyubityelya sa, ka su Jana, zanemer vrže.

Mudar Lyubityely ni zado-volyan z-Darom, neg z-manum, ki sam zvrhu syh Darov.

Ni zato velyek se zgublyeno, i zahitjeno, ako kadagod manye do mene, i do mojih Svetcev držiš, neg bi ottil.

Ono dobro, i slatko Gibanye, ki mar kada počutiš, je Način očitne Milošče, i jedno mala-hno ukusenye Nebeske Domo-vine, na ko se ni čuda zanašat, ar projde, i dojde.

Vojevat se pak suproti zloga Srca Gibanya, i ponujanye Vraga odurit, je zlamenye velike Kriposti, i velike Vri-dnosti.

III.

Neka te ada ne zabludu lyucka Mišlenya, bar od kakovoga Dugovanya zaudana.

Čvrsto obdržavaj tvoje Naminenye i tvoj Naklon va Boga postavi.

Nit ni Hinya, da se mar kada zvrhu sebe hitro podigneš, i velyek se za tim na navadne Srca Norije povrneš.

Ar one već presilovan trpiš, neg činiš, i dokle god ti se ne raču, tr se jlh kratiš, od hasni su tebi, ne od Škode.

IV.

Znaj da se starodavnyi Nepretely trsi va tebi se dobro poželenye pogasit, i tebe od sé pobožne Navade odvrnut; Toje: Od zazivanya Svetcev, od pobožnoga Muke moje Spominanya, od hasnovitoga Grihov Premišlyavanya, od laščega Srca Čuvanya, od

marlyivo stalnoga va Kripoščal Zadržanya.

Mnoge zle Misli tebi podrže, da ti Strah, tr Težinu načini, i da tebe tako od Moll-tve, i od svetoga Štenya odvrne.

Ne dopada se nyemu ponizna Spovid, i da bi mogal, bi mnoge od Pričeščanya odvrnut.

Ne veruj nyemu, nit se ne mari za nyega, bar ti je jur mnoge čalarne Mrže prostri. Nyemu zapiši, kad zla, i nečista svituje; reci nyemu:

Odstupi nečist Duh, zarižgy se Siromah, kruto nečist si ti, ki takova meni va Uši moje zabišaš.

Odstupi od mene Preka-nitely najgorji, nečeš jimat va meni ni jednoga Défa; nego Jezuš će bit z-manum kod Vojak jaki, a ti češ stat pošpo-tan.

Volim priye umriti, i se zlo pretřpiti, neg tebi privolyiti, bar me z-mnogim Skušavanyem siluješ. Gospodin je moje Rasvičenye, Gospodin moje Zvlečenyje, koga ču se bolat?

Ako se meni Voljska suprot stavi, neče se bolat Srce moje. Gospodin je pomočnik moj, i Odkupitely moj.

V.

Vojuj se kako dober Vojak, i, ako kadagod po Krhkoči upadeš, z-večum Močum, neg biše prvanya, se oboruži, pouifajuč sebe va moju obliniju Milošču; i jako se čuvaj da se va tom sam sebi ne svikneš, ali ne zgizdaviš.

Zarad ovoga dvojega mnogi zabludu, i va Slipost skoro nezvračuću kadagod zapadu.

Neka ti bude Pelda, i Prilika na vekovečnu Poniznost ova sakidanya Nesrića syh gizdavih sebe noto zvišavajućih.

DEL VII.

Kako je potrežno Milošču, pod Poniznosti Čuvanyem, zakrivat.

I.

6.: Sinko, hasnovitije, i srićnije je tebi, ako Milošču Pobožnosti zakrivaš, nit se zarad nye neka zviševat, nit čuda od toga ne govorit, nit čuda ne prevagat: Nego ča već Milošće dobivaš, tim se moraš već hudať, i kod dabi Nevridnomu dana bila, nye se ubavat.

Neka se na nyu preveć zanašat, ka se more, priye neg misliš, na protivna preobrnut.

Preštimať va Milošći, kako siromah i ubog si prez nye dost puti.

Nit ni va onom samo duhovnoga Žitka Zvršenost, kad Batrenya Milošču va sebi jimal udeš; nego kad ponizno, završeno, i strplyeno podnašat budeš nye Odnimanye: tako, da kad Milošća zmanyka, onda od gorućih Molitav ne prestaneš, nit drugih dobrih zakonski Dél minut ne prepustiš; nego kod najbolye budeš mogal, i razumil, rado, čaj god moguće učiniš: nit se zarad Šuše i Traplyenya tvoje Pameti, ko čutiš, sam sebe va sem ne zleniš.

II.

Ar mnogi Jesu, ky, kad jim se se dobro neugoda, velyek nestrplyeni, ali leni postanu.

Ar ni sagdar va laščoj Oblastí Človika, nyegovo Ottenye. Neg Bog more obatrit, on more dat, kada oće, i kuliko oće, i komu oće, kod se nyemu raćilo bude, i ništ već.

Ky god nespametni jesu sami sebe zarad Pobožnosti Milošće pokvarili. Ar su ottili već učinit, neg su mogli, nepreštimať Mere svoje Mlahavosti, nego već Srca Hottenye nasledujuć, neg svoje Pameti Sudstvo, i ča su na veća zivali, neg je Bogu drago bilo, zato jesu Milošču vred pogubili.

Postali su ubogi, i zahitjeni, ky, su si jur gvišno va Nebi Prebivališće načinyali, da tako ponizeni, i na Uboštvo priognani, se uču ne na svoju Moć se zanašat, neg pod moju Obrambu se svoje Uffanye postavit.

Ky Jesu pak Novaki, i nenaučni va Putu Gospodina, lahko moreju prehinyeni, i prekenyeni postat, ako se po nyem nedadu krez lyudcke mudre Nauke popelyivat.

III.

Ako pak Glavi svojoj već, neg drugim jur va tom zvitim otte verovat, te jimat nesrićan Konac, ako se neg drugače od svoje lašće Misli ne povrnú.

Sami sebi dost mudri, redko krat se dopuščaju drugomu ponizno pelyat.

Mudar Lyubitely ni zadomarlyvo stalnoga va Kriposćal volyan z-Darom, neg z-manum, ki sam zvrhu syh Darov.

Ni zato velyek se zgublyeno, i zahitjeno, ako kadagod manye do mene, i do mojih Svetceev držiš, neg bi ottil.

Ne dopada se nyemu ponizna Spovid, i da bi mogal, bi mnoge od Pričeščanya odvrnuti.

Ne veruj nyemu, nit se ne mari za nyega, bar ti je jur mnoge čalame Mrže prostrl.

Nyemu zapiši, kad zla, i nečista sviťuje; reci nyemu: Odstupi nečist Duh, zarižgy se Siromah, kruto nečist si ti, ki takova meni va Uši moje zabijaš.

Odstupi od mene Prekanitely najgorji, nečesh jimat va meni ni jednoga Déla; nego Jezuš će bit z-manum kod Vojak jaki, a ti ćeš stat pošpotan.

Volim priye umriti, i se zlo pretřpiti, neg tebi privolyiti, bar me z-mnogim Skušavanym siluješ. Gospodin je moje Rasvićenye, Gospodin moje Zvršćenye, koga ču se bojat?

Ako se meni Vojska suprot stavi, nečese bojat Srce moje. Gospodin je pomoćnik moj, i Odkupitely moj.

V. Znaj da se starodavnyi Nepretely trsi va tebi se dobro poželenye pogasit, i tebe od sé pobožne Navade odvrnut; Toje: Od zazivanya Svetceev, od pobožnoga Muke moje Spominanya, od hasnovitoga Grihiv Premišlyavanya, od lašćega Srca Čuvanya, od

IV.

Ar one već presilovan trpiš, neg činiš, i dokle god ti se ne raču, tr se jih kratiš, od hasni su tebi, ne od Škode.

Znaj da se starodavnyi Nepretely trsi va tebi se dobro poželenye pogasit, i tebe od sé pobožne Navade odvrnut; Toje: Od zazivanya Svetceev, od pobožnoga Muke moje Spominanya, od hasnovitoga Grihiv Premišlyavanya, od lašćega Srca Čuvanya, od

41

42

Zarad ovoga dvojega mnogi zabludu, i va Slipost skoro nezvračuću kadagod zapadu.

Neka ti bude Peida, i Prilika na vekovečnu Poniznost ova sakidanya Nesrića syh gizdavih sebe noro zvišavajućih.

DEL VII.

Kako je potribno Milošču, pod Poniznosti Čuvanyem, zakrivat.

I.

G.: Sinko, hasnovitije, i srićnije je tebi, ako Milošču Pobožnosti zakrivaš, nit se zarad nye neka zviševat, nit čuda od toga ne govorit, nit čuda ne prevagat: Nego ča već Milošće dobivaš, tim se moraš već hudat, i kod dabi Nevridnomu dana bila, nye se ubavat.

Neka se na nyu preveč zanašat, ka se more, priye neg misliš, na protivna preobrnut.

Preštijmaj va Milošći, kako siromah i ubog si prez nye dost puti.

Nit ni va onom samo duhovnoga Žitka Zvršenost, kad Batrenya Milošču va sebi jimal udeš; nego kad ponizno, završeno, i strplyeno podnašal budeš nye Odnimanye: tako, da kad Milošća zmanyka, onda od goručih Molitav ne prestaneš, nit drugih dobrih zakonski Dél minut ne prepustiš; nego kod najbolye budeš mogal, i razumil, rado, čaj god moguće učiniš: nit se zarad Šuše i Traplyenya tvoje Pameti, ko čutiš, sam sebe va sem ne zleniš.

II.

Ar mnogi Jesu, ky, kad jim se se dobro neugoda, velyek nestrplyeni, ali leni postanu.

Ar ni sagdar va laščoj Oblasti Človika, nyegovo Ottenye. Neg Bog more obatrit, on more dat, kada oče, i kuliko oče, i komu oče, kod se nyemu tračilo bude, i ništ već.

Ky god nespametni Jesu sami sebe zarad Pobožnosti Milošće pokvarili. Ar su otilili već učinit, neg su mogli, nepreštijajuć Mere svoje Mlahavosti, nego već Srca Hottenye nasledujuć, neg svoje Pameti Sudstvo, i ča su na veća zivali, neg je Bogu drago bilo, zato Jesu Milošču vred pogubili.

Postali su ubogi, i zahitjeni, ky, su si jur gvišno va Nebi Prebivališće načinyali, da tako ponizeni, i na Uboštvo priognani, se uču ne na svoju Moč Obrambu se svoje Uffanye postavit.

Ky Jesu pak Novaki, i nenaučni va Putu Gospodina, lahko moreju prehinyeni, i prekenyeni postat, ako se po nyem nedadu krez lyudcke mudre Nauke popelyivat.

III.

Ako pak Glavi svojoj već, neg drugim jur va tom zvitim otte verovat, te jimat nesričan Konac, ako se neg drugače od svoje lašće Misli ne povrmu.

Sami sebi dost mudri, redko krat se dopuščaju drugomu ponizno pelyat.

ponizno pelyat.

Boleye je jedno malo znat, z-malyahnim Razumom i z-Poniznostćum, neg čuda znat z-velikum Gizdoščum.

Boleye je tebi manye jimat, neg čuda, zarad koga bi se mogal z-oholit.

Ne čini dost mudro, ki se vas na Radost spušća, poza-beč na prvanye svoje Uboštvo, i na čist Strah Božji, ki se boji ponudjenu Milošču pogubit.

Takaj dost kripno ne-misli, ki va Vrimentu Protivnosti, i bar ke Teškoće, jako zdvojno se drži, i slabije od mene, neg je potribno, premisli, i čuti.

IV.

Ky va Vrimentu Myra prese-guran bude otili, biti, on će se va Vrimentu Boja čuda krat turoban, i strašiyiv nahajati.

Dabi znal sagdar ponizan, i malyahan va sebi obstati, i Duha tvojeja dobro ravnati, i pelyati, nebi zapal tako vred va Pogibel, ali Zbantovanye.

Dober Tolnač je, da onda, kad te Vručina Duha napuni, misliš, ča će pak bit, kad Svitlost od tebe odstupi.

Kó, kada se pripeti, promisli, da se more Svitlost sopet povrnut, ku sam tebi na veću Skrb, meni pak na veću Diku utegnul.

V.

Hasnovitije je već krat takovo Skušavanye, neg da bi seneg jimal mnoga hasnovita polag tvoje Volye.

Ar Vridnosti nisu zato dične, ako ki veče Skazanye, ali Batrenye jima, ali ako je Pisma

učan, ali na veću Oblast zvišen, neg, ako z-pravum Poniznoščum bude ugrajen, i z-Božjum Lyubavum napunyen, ako Bogu Diku samu, i va sem sagdar jisće, ako sebe za ništ ne drži, i pravično huda, i od drugih pošpotan, i ponizen bit već želyi, neg svoju Diku, i lašće Poštenye.

DEL VIII.

Kako ki sebe za malo preštij-mavat mora, pred Božjimi Očima.

I.

S z.: Govorit oču Bogu mojemu, pokidob da sam Prah, i Pepel. Ako se za već d žal budem, ovo ti stojš suprot meni, i pravo Svidočanstvo daju Zloče moje, nit nemorem pogovoriti.

Ako se pak zahitim, i na ništ spravim, i od lašćega Preštijmanya odstupim, tr kod sam sebe na Prah preobrnem, oče mi bit milostivna tvoja milošća, i bližnya Srcu mojemu Svitlost tvoja, i se Preštijmanye, ako prem najmanye, oče se va meni skončat, i na veke pogubit.

Onde ćeš mi pokazat, ča sam, ča sam bil, i kamo sam zašal; ar ništ nisam, i nisam znal.

Ako me samomu sebi ostaviš, nut jur sam ništ, i sa Nevolya. Ako se pak naglo na me ogledaš, velyek postanem ujačan, i z-novim se veselyem napunim.

I čudo veliko, da me ti tako hitro podvigneš, i tako lyubezlyivo objamiš, ki z-laščim

Brimenom sagdar va Dibinu letim.

II.

Čini to Lyubav tvoja, mene dobrovoljno pretekuća, i va tako mnogih Potriščina meni poslužeća, od ružnih mene čuvajuć Pogibelov, i od nezbrojnih, (: da pravo velim :) zlih Zavidov mene zkinuća.

Ar sebe zlo lyubeć, sam se pogubil, a tebe samoga jiščejuć, i dostojno lyubeć, sam sebe i tebe zajedno našal, i tako sam sebe zLyubavi još diblye ponizil.

Zato, ča ti, o najslajji moj činiš z-manum zvrhu se moje vridnosti, i zvrhu sega onoga ča smim ufat, ali prosit.

III.

Blagoslovlyen budi o Bog moj, ar akoprem sam ja syh Dobrot nevidan, tvoja vindar Plemenitost, i nezkončana Dobrota nigdar neprestane još i nezahvalnim, i od tebe odvritim dobro činit.

Povrni nas k-sebi, da budemo zahvalni, ponizni, i pobožni: ar ti si naše Spasenje, Kripost, i Jakost naša.

DEL IX.

Da je potriбно sa va Boga, kod va poslidnyi Konac postaviti.

I.

G.: Sinak ja moram bit Konac tvoj poslidnyi, i zadnyi, ako pravo želyiš bit blažen.

Z-ovoga Naklon tvoja, če se očistit Naklon tvoj, već krat va samoga sebe, ali va Stvorenya zlo prikučen.

Ar ako samoga sebe va čem

jiščeš, velyek va sebi premia-haviš, i sebe posušiš.

Sa ada va meni najveć postauljyal, ar ja sam, ki sam sa dal.

Tako saka naše preglej, kod z-najvišjeg Dobra tekuća, i zato se moru va me sa, kod va svoj Početak najzad povračat.

II.

Z-mene malyahan, i velik, siromah, i bogat, kod zi živoga Zdenca, živu Vodu, vadiju.

I ky meni dobrovoljno, i slobodno, služiju, otte Milošču, za Milošču prijet.

Ki se pak zvona mene, i prez mene bude ottil dičit, ali va kom god laščim Dobrom obradovat, neče bit potvrđen va pravoj Radosti, nit se neče va Srcu svojem raširit; nego će mnogodupno zadržan, i zapleten postat.

Nesmiš si ada ništ dobra pri-svojat, nit nednomu Človiku Kriposti ne pridavaj, neg se daj Bogu, prez koga Človik ništ nima.

Ja sam se dal, ja oču se, najzad jimat, i z-velikum Oščroćum na Zahvalnost čekam.

III.

Ovo je Jistina, krez ku se prore Dike Hudobnost.

I ako se jednuć va tebi ustanoviti Nebeska Milošća, i prava Lyubav, neče bit nikar-kove Zavidnosti, nit stiskanya Srca, nit ga neče posest Lyubav sebe pregleduća.

Ar oblada sa Lyubav Božja, i raširi se Duše Moći.

Ako pravo misliš, va meni samom očeš se obveselit, va meni samom očeš se pouffat, ar nigdor ni dober, nego sam Bog. Koga moramo zvrhu sega hvalit, i va sem blagoslavlyat.

DEL X.

Da je po odurenym Svita sladko Bogu služiti.

I.

Sz.: Sada ču opet govorit, Gospodine, i neču mućat; oču povidat va Uši Bogu mojemu, Gospodinu mojemu, i Kralju mojemu, ki je na Višini.

O kako je velika Množina tvoje Slasti Gospodine, ku si pripravil tebe boječim: A ča si lyubećim, ča od sega Srca tebi služječim?

Za jistinu nezrečena je Slast tvojeja Pogleda, ku daruješ tebe lyubećim.

Va ovom si meni najveć pokazal Slast tvoje Lyubavi, ar kad me ni bilo, si mene stvoril, i kad sam od tebe daleko bliudil, jesi mene najzad dopelyal, da bi tebi služil, i zapovidal, da tebe lyubim.

II.

O Zdenac večne Lyubavi, ča ču već od tebe?

Kako bi mogal na te pozabit, ki si se dostojal z-mene spomenut, još i onda, kad sam bil posahnut, i po-ginul?

Učinil si zvrhu sega Uffanya. Milošrdnost, zi Slugum tvojim, i zvrhu se vridnosti, si meni Milošču, i Pretelystvo izkazal.

Ča ču tebi vmut za ovu Milošču? Ar ni sym dano, da sa od sebe odhitu, Svlt zao-

stavu, i Fratrski Žitak naiper zamu.

Jeli pak to ča velikoga, da tebi služim, komu je saka Stvar dužna služiti?

Nesmi mi se to veliko vidit, ča tebi služim, ali ovo mi se za čuda veče i čudnije vidi, da tako ubogoga, i nevrtdnoga račiš za Slugu prijet, i ktvojim lyublyenim Slugam pridružiti.

III.

Nut ovo sa su tvoja, ka jimam, i odkud ti služim.

Vindar ako ču preobrnut, i dobro preštimat, ti meni već služiš, neg ja tebi.

Ovo Nebo, i Zemiya, ka jesi Človiku na Službu stvoril, jesu ti zoći, i činu saki Dan, ka god si zapovidal.

I to je malo, još zvrhu toga i Angyele jesi na podvaranye Človika stvoril, i odredil.

A zvrhu sega ovoga je pak najveće ar si se sam dostojal Človiku služiti i da češ sebe nyemu dat, si obečal.

IV.

Ča ču ti dat za tuliko tisuć Darov? O da bi tebi služil mogal se Dneve Žitka mojega!

O da bi neg jedan Dan pre-mogal vridno tebi Službu iz-kazat.

Za jistinu ti si vridan se Slu-žbe sega Poštenya, i Hvale vekovečne.

Za jistinu, tisi Gospodin moj, a ja siromah Sluga tvoj, ki sam, dužan zi se Moći tebi služiti, nit mi se nesmi tvoja Hvala nigdar pregrustiti.

Tako oču, tako želyim, i ča god mi još manyka, ti se

45
4
44

dostojati te va meni spuniti.

V.
Veliko Poštenye, veliká Dika
je tebi služiti, i sa zarad tebe
pohudati.

Ar veliku te jimat Milošču,
ky se dobrovolyno tvojoj
svetoi Službi podložu.

Otte najt najslaje Duha Sve-
toga Batrenye, ky a Lyubav
tvoju, su telovnu Nasladnost
zahifu.

Zadobit otte veliku Duše
Sloboščinu, ky se za Jime
tvoje na uzak Put odpravu, i
su Svita Skrb zaostavu.

VI.

O draga, i vesela Božja Slu-
žba, po koj Človik za jistinu
postane svet i slobodan.

O svet Staliž Redovnoga
odslužavanya, ki Človika
Angyelom jednakoga, Bogu
prijetnoga,
strašlivoga, i sym vernim
zapretnoga učinih.

O zibrat potrebna, i sagdar,
Želye vridna takova Služba,
skum si najveće Dobro zaslú-
žimo, i Veselye dostanemo,
prez Konca obstojeće.

DEL XI.

Da mora saki Poželenya Srca
svojeago dobro zpitavat, i
uredit.

I.

G.: Sinko, potrebno seje tebi
još mnoga naučit, ka se još
nisi dobro naučil.

Sz: Ka su ta, Gospodine?

G.: Da Želenye tvoje urediš
va sem polag Volye moje; i da
svoj lašči Ljubitelj nebudeš,
neg da moje Volye budeš
želyni Lyubitelj, i Naslednik.

Želenya tvoja tebe čuda
khat podžižu, siluju; ali pre-
štimaj, jeli se već zarad
mojega Poštenya, ali zarad
tvoje lašče Hasni giblyeš.

Ako sam ja Uzrok, dobro
češ bit zadovoljan, bar kako
odredim: ako je pak od laš-
čega Dobitka ča zatajano, nut
tvoje, ča te zadržá, i tebi
Težinu načinya.

II.

Čuvajse ada, dase preveč
na najper zeto Želenye ne
zanašaš, priye neg mene opi-
taš, da ti morebit potlye žal ne
bude, ali da se tebi ne oduri,
ča sej priye vidilo, i za kim jesi
se kod za boylim trsil.

Ar ni potrebno sakoga Na-
klona, kad nam se dober vidi,
velyek nasledovat, ali nit
sakoga suprotivnoga Nakhona
se nesmimo velyek bojat.

Hasnovito je mar kada i va
dobrih Nakhoni, i Želenya se
zdržat; da krez Nemyr tvoje se
va Pameći ne zbludiš, da dru-
gim Pačenya ne načiniš, ali i
to, da krez lyucko Kratenye,
se naglo ne zbludiš, i ne opa-
deš.

III.

Kadagod je pak potrebno Silu
najper zet, i Vitesko, telov-
nomu Želenyu se proti stavit,
nit ne poslušat, ča oče Telo, i
ča neče. Ali zato se največ
skribit, da i ne otteče Telo,
Duhu bude podložno.

I tako dugo mora se trapit,
silovat, i poslušno bit, doklye
na sa gotovo bude, i z-malim
zadovolyno, zahitjena lyubit,
nit suprot čemu nedostojnomu

ne murgovat, se nauči.

DEL XII.

Od učenya Strolyenosti, i
Volevanya suproti Poželenyu.

I.

Sz.: Gospodine Bože, kod
vidim Strplyenost je meni jako
potribna, ar mnoga se na
ovom Svitu godaju suprotivna.

Ar kakogod odredim zarad
Myra mojega, nemore bit prez
Vojevanya, i Boleznosti Žitak
moj.

II.

G.: Tako je Sinko: neču
vindar, da ti takov Myr jiščeš,
ki bi bil prez sega Skuša-
vanya, ali ki bi Suprotivna ne
čutil, neg i onda štimaj, da si
Myr našal, kad budeš z-mno-
gim Traplyenyem obložan, i va
mnogih Suprotivnošča skuša-
van.

Ako rečeš, da nemoreš čuda
trpiti, kako češ onda Ogany
Purgatoriumski van stati?

Od dvojega Zla, sagdar je
potribno manye zibrat.

Da ada pridučim veko-
večnim Mukam budeš mogal
ujti, uč se sa ovoga Svita Zla
dobrovolyno trpiti.

Ča štimaš, da Lyudi ove
Večnosti ništ, ali da malo trpu?
ni toga nečeš najt, ako prem
najgingavije jiskal budeš.

III.

Ali jimaju, veliš, mnoge
Slasti, i po svojoj laščoj Volyi
činu, i zato malo prevažu
svoje Traplenye.

IV.

Neka bude, daje tako, da
jimaju čagod otte. Ali kako
dugo, ča štimaš će durat?

Nut kod Dim te preminut
obiljujući na Svitu, i nednoga
neče bit Spominanya, na proj-
duča Veselya.

Ali ako prem i tako živu, još
sega svojega Veselya prez
Žuhkoče, Teškoče, i Straha
neuživaju.

Ar va onom istom Dugo-
vanyu, va kom si Slasti
postauljaju, dostkrat Bolez-
nosti Kaštigu nahajaju.

Pravično jim se goda, da,
kad nedostojno Slasti jiščeju, i
za nyimi hlepiju, prez Špota, i
Žuhkoče jih ne spuniuju.

V.
O kako su kratke, kako
čalarne, kako nedostojne, i
mrazne se Nasladnosti!

Ali umamlyeni, i Slipi nera-
zumu, nego kod nime Stvari
zarad jedne malyahne nestal-
noga Žitka Nasladnosti, Dušu
pogubu.

Ti ada Sinko za tvojim
Poželenyem ne hodi, i od
Volye tvoje se odvimi.

Obradujse va Gospodinu, i
če tebi dat Prošnye Srca tvo-
jega.

VI.

Ar ako se pravo očeš obve-
selit, i od mene obilnije oba-
tren postat, ovo: va zahitjenyu
sega Svita Dobra, i zakratenyu
najmanye Nasladnosti, če bit
Blagoslov tvoje, i mnogo će se
tebi prikazat Batrenye.

I ča si već, od sega Stvari
veselya utegneš, tim češ va
meni slaje, i obilnije Batrenye
nahajat.

Ali sprvine nečeš prez se
Turobnosti, i Vojevanya na

takovo Batrenye velyek dojtí.
Suprotivna će ti bit zakorena Navada, ali češ ju krez drugu bolyu Navadu obladat.

Murgovat oče Telo, ali Srčeenost Duha će je zatišit.

Podbadat, i raztužit te oče starodavna Kača (: Vrag :) ali krez Molitvu češ nyu od sebe razpudit: Zvrhu toga, će se nyoi i krez hasnovito Delo pristup zatvrdit.

DEL XIII.

Od Poslušnosti poniznoga Podana, po Peldi Jezusa Kristuša.

G.:Sinko, ki se trsi utezat od Poslušanya, onomu se utegne Milošča, i ki želyi jimat osebita, pogubi Občinska.

Ki se samohod, i dobrovoljno nepodah svojemu Poglavaru, Zlamenye je, damu Telo svoje još ni zvršeno podložno, neg da večkrat murguje, i da se podstaulya.

Uč se ada hitro tvojemu Poglavaru podat, ako kaniš tvoje lašče Telo pokorno jimat.

Ar će se pryje vainski Nepretely obladat, ako nutnyi Človik ne bude vas pogublyen.

Ni težjega, nit gorjega Duše Nepretelya, neg si ti sam sebi ne dobro z-Duhom slagajuč.

Ar potribno je jistinsko, da najper zameš samoga sebe, Hudanye, ako češ Krv, i Telo obladat.

Pokidob da sebe preveč lyubiš, zato se lyuckoj Volji va sem podložit bojš.

ii.

Ali je to ča velikoga, ako se

ti, ki si Prah, i ništar, zarad Boga Človiku podaš, kad sam se ja Semoguči, i najvišji, ki sam sa z-ništar stvoril, Človiku zarad tebe ponizno podhtitil?

Postal sam z-med syh naiponizny, i najnižji, da tvoju Gizdost, z-mojum Poniznoščum obaladam.

Uč se poslušat Prah, učse ponizit Zemlya i Brna, i pod syh drugih Lyudih Noge prignlse, uč se Volyu tvoju potrt, i na su sebe Podložnost udat.

iii.

Rasrdise sam nase, i netrpi, dabi Jalnost va tebi živila, neg tako podložnoga, i malyah-noga sebe z-kaži, da budu mogli sy po tebi hodit, i tebe kod na Placi Blato, potlačit.

Ča se jimaš ti ništ vrdni Človik tužir? Kako, uvojdan Grišnik moreš proti govorit, tebi v-Oči meteci, ki si tuliko krat Boga zbantoval, i tuliko krat Pakal zaslužil?

Ali oprostilo je tebi Oko moje, ar je draga bila Duša tvoja pred Obliščem mojim; da bi spoznal Lyubav moju, i dabi za moje Dare bil zahvalan, tr da bi se na pravu Podložnost i Poniznost marijivo spustil, i dobrovoljno lašču svoju Završenost podnašal.

DEL XIV.

Kako je potribno otajne Božje Sude preštimat, da se va Dobrom ne zvišimo.

i.

Sz Zagmu zvrhu mene Sudi tvojih Gospodine, i zi Strahom tr Trepetanyem stresesh se Kosti moje, i prejako se zbojih Duša

moja.

Stojim presenetčen, i premišlyavam, da i Nebesah nisu čista pred tvojim Obliščem.

Aki si va Angyeli našal Kriovicu, nit vindar nisi oprostil; ča će bit zmeney?

Upale su Zvezde zNebes, a ja Prah ča se znašam?

Kyh Dela se nam Hvale vrdna vidiše, jesu na najzahitjenija pospadali, i ky jesu jili Kruh Angyelski, sam vidil da suse va svinskom Napoji obveselili.

ii.

Nikarkove ada ni Svetosti, ako ti Gospodine Ruku tvoju utegneš.

Nedna neprudi Znanost, ako ju ti ravnat prestaneš.

Nedna segurna Čistoča, ako je ti neobraniš.

Nedno lašče nehasni Čuvanye, ako ne pristane k-tomu tvoje sveo Virostovanye.

Ar sebi zapuščani se utapamo, i pogibamo, od tebe pak pohodjeni se podvignemo, i živimo.

Nestalni ar jesmo, ali po tebi ujačamo, z-mlačimose, ali po tebi se pravo z-vručamo.

iii.

O kako ponizno, i zahitjeno moram ja sam od sebe mislit, kako za ništ držat, se ča štimam dobroga jimat.

O kako daleko se moram spuščat i ponizit pod tvoje nezrečeno diboke Sude Gospodine, va kyh se drugače ne nahajam, neg, da sam ništ, i ništar.

O nezgovorna Težina! o Morje neprepljuče, va kom

ništ drugoga od sebe nenahajam, neg va sem ništar.

Kade je ada Otajnost Dike, kade, kosam jimal, zarad moje Kriposti, Uffanye?

Utoplyena je sa hudobna Dika va Dibini Sudov tvojih, ky su zvrhu mene.

iv.

Ča je se Meso pred tvojim Obliščem?

Če se smit podičit, Blato suprot načinjalučemu sebe.

Kako se more povišit z-nevridnim Govorenyem, koga Srce je za jistinu Bogu podložno.

Ar neče onoga vas Svit povišit, koga je Jistina sebi podvrgla, nit ga nete syh hvalečih Usta ganut, ki je svoje Uffanye va Boga postavil.

Ar i ony, ky govoru, nut syskupa jesu ništ, i zi Glasom Ričih svojih otte se zmanykat; Jistina pak Gospodina ostane na Veke.

DEL XV.

Kako nam je potribno zahajati, i govorit, va sem želynom Dugovanju.

i.

G.:Sinko, ovako reci va sakom Dugovanyu: Gospodine, ako tebi po Volji bude, ovo, neka se tako učinih.

Gospodine, ako je tvoje Poštenye, neka se ovo učinih va tvojem Jimenu.

Gospodine ako vidil budeš daje meni potribno, i za hasnovito držal budeš, onda mi daj to uživat na tvoje Poštenye.

Ali ako, da će mi bit škodno lyivo, i Duši mojoi na Spasenye

ne hasnovito, spoznavaj, Jezuse Milošću tvoju, da odnami od mene takovo Poželenje.

Ar ni sako Želenye od Duha Svetoga, ako prem se Človiku se tebi dražje vidi.

Tvoja Volya moja neka bude i Teško je pravično presuditi, moja Volya neka tvoju sagdar jeli dober Duh, ali čemerni tebe nasleduje i z-nyum se neka giblye na poželenye ovoga, ali najbolye jedinah.

onoga, i jeli od laščega duha ganut postaneš. Jedno neka mi Ottenye, i neottenye bude z-tobum, nit d ugoga da nebudem mogat nyeni postali, ky su sebe sprvine z-dobrim Duhom nadahnute štimali.

II. Sagdar ada va Strahu i Svitlu, i daj, da lyubim zatad poniznosti Srca potribno je tebe zahityen, i neznan bit, va želyit, i prosit, čagod Želye ovoj Večnosti.

vridnoga namisli dojde, i največ zlašćim prik davanyem je potribno sa meni prepustit, i ovako govorit: Dajmi zvrhu syh, ka su želyna, na tebi počivat, i va tebi Srca mojega Zadovoljšćinu nahajat.

Gospodine ti znaš kako je bolye: Čini ovo, ali ono, kod ottit budeš. Ti si pravi Myr Srca, ti jedini Počivak: zvona tebe jesu sa tvrda, i nemyrna, va ovom Myru, va tom istom, toje: va tebi samom, najvećim i ve-

čini z-manum kod znaš, i kod se tebi bude bolye vidilo, i na tvoje veće Poštenye bude. Počivat, Amen.

DEL XVI. Postavi me kade očeš, i slobodno va sem z-manum čini. Da pravu Radost va samom Bogu iskat moramo.

III. Va Ruki tvojoj ja Jesam, ubračaj, i na Kružak uvijaj mene. Sz.: Čagod želyit morem, ali mislit na moje Batrenye, sega toga ne čekam ovde, neg va pridučem na potlye Žitku.

Nut ovo ja Sluga tvoj na sa jesam pripravan, ar neželyim živiti sebi, nego tebi, ah bar vridno i zvršeno. Dabi sa sega Svita Batrenya sam jimal, i se Nasladnosti uživat mogal, lastovito je, da nebi mogli dugo obstat.

Molitva. Za dokonyavanye Božje Volye. Zašto nemoreš se, Duša moja napuni obatrit, nit zvršeno okript, nego va Bogi, Batri-

III. Sz.: Daruj meni dobrotivni

50

telyu Siromahov, i Prijetniku poniznih.

Čekaj jedno malo, Duša moja, čekaj na Božje Obitanye, i čekaj Obilynost syh Dobrot va Nebi.

Ako prikoredno želyiš ova vrimenita, češ zgubit veko-večna i Nebeska.

Uživaj Vrimenita, a poželyi Vekovečna. Nemoreš se z-libud kakovim vrimenitim Dobrom zasititi; ar da ova uživaš, nisi stvorena.

II. Ako prem bi sa stvorena Dobra jimala, /: Duša moja /: nebi mogla bit srićna, i blažena: Ali va Bogi, ki je sa stvoril stvojjih sa tvoja Srća, i Blaženstvo.

Ne takovo, ko se svikne, i koga hvailju nori Svita Lyubitelyi, neg kakovo čekaju dobri Kristuša verni, i mar kada Duhovni, i čistoga Srca ukusiju, ky se va Nebesih zabauyaju.

Prazno je, čalarno, i kratko sako Človičje Veselye. Blaženo, i pravo je Batrenye, ko z-nutra od Jistine prijimlyemo.

Pobožan Človik sagder sobum ponaša Batritelya svoga Jezuša, i reče nyemu; Budi mi na pomoć, Gospodine Jezuse, va sakom Mestu, i Vrimenu.

To mi budi Batrenye, rado ottit bit prez sega Človočjega Batrenya.

I ako tvoje (: o Bože :) zaostane Batrenye, neka mi bude Volya tvoja, i pravično Skušavanye za najveće

51

Veselye.

Ar se nečeš na veke srdit, nit na veke grozit.

DEL XVII.

Da su Skrb moramo va Boga postaviti.

I. Sz.: Sinko dopušćaj mi stobum činit, ča oću, ja znam čaje tebi hasnovito.

Ti misliš kod Človik; ti čutiš va mnogih, kod tebi Človičiji Naklon svituje.

Sz.: Gospodine jistina je ča veliš; veča je Starost tvoja zame, neg sa Skrb, kubi ja mogal nosit zase.

Ar jako slabo stojih, ki se svoje Skrbi vate ne postavi.

Gospodine; ako neg Volya moja pravićna, i črsta va tebi ostane, čini zmanum čagod tebi drago bude, ar nemore bit drugo, neg se Dobro, čagod z-mene učiniš.

II. Ako očeš, da budem va Škurini, bud blagoslovlyen, i ako očeš, da budem va Svitlosti, budi opet blagoslovlyen.

Ako se dostojiš mene obatrit, budi blagoslovlyen, i ako me očeš trapit, budi takaj sagdar blagoslovlyen.

III. Sz.: Sinko tako moraš zahajat, ako želyiš zmanum prohajat.

Tako hitr moraš bit na Traplyenye, kod i na Radovanye.

Tako rado moraš bit ubog, i siromah, kod zi sim napu-nyenye, i bogat.

IV.

Sz.: Gospodine rado oću trpiti zarad tebe, čagod ottit

budeš, da dojde zvrhu mene.
Jednako oču z-Ruke tvoje,
Dobro, i Zlo, slatko, veselo, i
turobno prijet, i za sa, ka se
meni pripetu, tebi zahvalit.

Čuvaj me od sega Griha, i
neču se bojat Smerti, niti
Pakla.

Ako me neg naveke ne
zahitiš, tr ne zbrisaš z-Knyige
Žitka, neče meni škodit,
čagod dojde Traplyenya zvrhu
mene.

DEL XVIII.

Da moramo se vrimenite
Nevolye po Peidi Kristuševoj
dobrovoljno trpiti.

G.: Sinak, ja sam z-Nebe
doli stupit, za tvoje Spasenye,
nāse sam zel se tvoje Ne-
volye, ne od Potrboče, nego
od Lyubavi ganut, dabi se ti
Strplyenost naučil, i vrimenite
Nevolye dobrovoljno pod-
našal.

Ar od Naroda mojega, do
zadnye Ure Smrti moje na
Križu, nisam bil prez obana-
šanya Boleznosti.

Manykanye vrimenitoga
Dobra sam veliko jimal, mnoge
Tužbe sam od sebe čuda krat
počut moral, Špot, i posmi-
hovanye sam dobrovoljno
trpil; za Dobročinyenye, jesam
Nezahvalnost prijel, za čudno-
vita Dela, Psost, za Nauk,
Ukatanye.

il.

S z.: Gospodine, kad si ti
strplyen bil va tvojem Žitku, i
va tom Volyu Otca tvojega
največ spunil, vridno je, da ja
najčemerniji Grišnik, polag

DEL XIX.

Od obnašanya syh Krivic, i
kise za pravo strplyenoga
mora pohvalit.

l.

G.: Ča je to, ča govoriš Sinak?
prestani se tužiti, preštimalj
moju, i mojih Svetcev Muku.
Nisi se još do Krvi branil.

Malo je ča ti trpiš spored
onyh, ky su tako mnoga trpili,
tako jako skušavani, tako
teško traplyeni, i sakurjački
zmučeni bili.

Potribno je ada tebi premislit
drugih za čuda težija Dugo-
vanya, da laglye budeš nosil
tvoja najmanya.

Iako se tebi najmanya nedo-
padaju, pazi, da i va tom
nebude kriva tvoja Nestrp-
lyenost.

Vindar, all su pak malyahna,
ali velika, uč se sa dobro-
voljno podnašat.

2. Ča se bolye na Strplyenost
pripraviš, tim mudrije činiš, i
več zadobiš; nosit, i trpit češ
takaj laglye od Srca i običanya
nato ne leno pripravan.

Nit ne reci: nemorem toga
od Človika takovoga trpit, nit
mi ni potribno takova trpit, ar
je meni veliku Škodu učinil, i
meni v-Oči meče, nāka si ni-
gdar nisam pomisil, ali od dru-
goga oču rado trpit, i kod
budem vidil, da je meni potri-
bno trpit.

Nespametna je takova Misal,
ka Kriposti Strplyenya nepre-
štima, nit onoga, ki će nyu va
pridučem korunit, nego već
Lyudih, i sebi od nyih učiči-
nyeno Zbantovanye premisil.

3. Ni pravo strplyen, ki neče
trpit, neg samo tuliko, kod
bude štimal, i od koga se
nyemu bude račilo.

Ki je pak pravo strplyen,
nepazi jako, ki Človik nyega
trap; jeli Prepostavni, jeli
sobum jednak, jeli podložni,
jeli dobr i svet Človik, jeli
čemeran, i nevridan.

Neg jednako od sake Stvari
čagod, i kulikogod puti se
nyemu ča suprotivnoga stane,
se to od Božji Ruk z--Veselyem
prijiimye, i kod najveći Dobitak
preštimava.

Ar nedno, ako prem još tako
malyahno, zarad Boga vindar
pretrplyeno Dugovanye
nemine prez Zaslūže.

4. Budi ada pripravan na
Vojevanye, ako očeš jimat
Obladanye.

Prez Vojevanya nemoreš
dojti na Korunu Strplyenosti.

Ako nečeš trpit, odpovidaš
korunyen bit.

Ako pak želyiš korunyen bit,
srčeno s vojuj, i dobrovoljno
trpi.

Prez Dela se ne najde Pokoj
nit Počivak, nit prez Voje-
vanya nedoljde nigdor na
Korune dobitak.

S z.: Učini Gospodine, da mi
bude po Milošči tvojoj moguče,
ča se meni po Naravi mojem
vidi nemoguče.

Ti znaš da ja neg malo
morem trpit, i da vred upadem,
ako se neg najmanye Skuša-
vanye suprot meni podvigne.
Neka meni bude sako Trap-
lyenye Skušavanya zarad
jimeny tvojega slatko, i

željno: ar trpit, i zate traplye-
nomu bit, je jako Duši mojoj
nasnovito.

DEL XX.

Od valovanya lašče Krhkoče, i
ovoga Žitka Traplyenya.

I.

Sz.: Valovati oću suprot
sebi moju Nepavičnost,
valovati oću tebi Gospodine
moju Krhkoču.

Dostkrat je jedno malyahno
Dugovanye, ko mene ubatia
hiti, i raztuži.

Običem, da oću Vitesko
činiti; ali, kad najmanye
Skušavanye dojde, velik Strah
me obajde.

Iako malovridno je kada god
Dugovanye, z-koga veliko
z-haja Skušavanye.

I kada štimam, da sam jedno
malo prez se Skrbi, kad nye
nečutim, kada god se od
malyahnoga Vitra oblada nogi
vidim.

II.

Oglejse ada Gospodine na
moju Poniznost, i na moju tebi
va sem znanu Krhkoču.

Smilujse meni, i z-kini me
z-Blata, da se vanye neza-
piknem, i da sagdar obladan
neostanem.

Toje; ča mene največ
najzad meče, i pred tobom
pospoša, da sam tako mlahav,
i nemočan, nemoguć proti stat
Skušavanyu.

I akoprem neprivolyim
velyek, još vindar je meni
teško i traplyivo sega Skuša-
vanya Zasidanye, i grosti se
meni jako tako saki Dan živiti
va Vadi.

I tako meni znana postane
moja Krhkoča; ar za čuda
laglye pristupu nedostojna
Mišlenya, neg odstupu.

III.

Ah, Najjači Bog Izrael,
Ljubitelj Duš vernih, uglejse
na Sluge tvojeja Boleznost, i
Traplyenye, i budi nyemu na
Pomoč va syh, kagodr si najpr
zame.

Ujačaj me z-Nebeskum
Jakoščum, da stari Clovik,
moje čemerno Telo, Duhu još
zvršeno nepodložno, ne počne
gospodovati, suprot koga se je
meni potrebito vojevat, doklye
goder dišem, va ovom nevolj-
nom Žitku.

Jož kakov je ov Žitak, kade
ne prestanu Traplyenya, i
Nevolje, kade je se puno
Miriž, i Nepretelyov.

Ar ako jedno Traplyenye ali
Skušavanye mine, drugo
zastigne, ali još i doklye prva-
nya dura Bitka, već ji zatim
dojde, z-nevrce!

IV.

I kako do more lyubit Žitak
jimajučega tulike Žuhkoče,
tulikim Traplyenyam i Nevo-
lyam podložnoga.

I kako se more reč Žitak
tulike Smrti, i Zla rodući?

A vindar ga Lyubimo, i mnogi
se vanyem razveselit jiščēju.

Svit dostkrat ukaramo, da je
himben, i hudoban, a vindar ga
z-lahkim nezapustimo, ar
Želenya Tela prejako gospo-
duju.

Ali jedna nas vliču na Lyu-
bav, druga na Oduravanye.

Vliču na Lyubav Svita, Želya

Tela, Želya Očju, i Gizdost
Nebeskih, zvrhu syh videčih i
Žitka, ali kaštige, i Nevolje
pravično sa ova nasleduče, ča ti Bog moji nisi.
prinašaju Težinu, i Odura-
vanye.

V.

Ar ti Bog moj zvrhu sega jesi
najbolyi, ti sam najzmožniji, ti
sam najzadovoljniji, i naipunjii,
ti sam najljipši, i najdražji, i
naiplemenitiji i naidičniji zvrhu
sega, vakom Jesu sa dobra
skupa, i zvršena Jesu, i sagdar
su bila, i otte biti.

Ali oblada (: joi :) zala Slast
Dušu va Svit zarovanu, i štima
dase med Trnyem največa
Radost nahaja; ar Božje Slasti i
nutirnye Lipote Kriposti, nit ni
vidil, nit ni ukusil.

Ky pak Svit zvršeno oduriju,
i Bogu pod Svetim Zakonom
služit želyju, ovy Božju Slast,
ka je pravim Zapustitelyom
Svita obečana spoznavaju, i
kako jako Svit bludi, i sakur-
jački prekanyen postane, svit-
lije vidu, i spoznavaju.

DEL XXI.

Da va Bogi zvrhu sega Dobra, i
Darov počivat moramo.

I.

Sz.: Zvrhu sega, i va sem
očeš počivat seneg Duša moja
va Gospodinu, ar on je syh
Svetcev Pokoj vekovečni.

Dajmi o preslatki, i najdražji
Jezuše va tebi zvrhu se Stvari
počivat: Toje: zvrhu sega

Zdrauja, i Lipote, zvrhu se
Dike, i Poštenya, zvrhu se
Zmošnosti, i Vridnosti, zvrhu

sega Bogatstva, i Meštrije,
zvrhu se Radosti, i Veselya,
zvrhu sega Glasa, i Hvale,

zvrhu se Slasti, i Batrenya,
zvrhu sega Uffanya, i Ube-
čanya, zvrhu sega Dara, i

Prikazanya, ko ti moreš dat, i
vame zlijat. Zvrhu se Radosti i
Veselya, ko more Pamet

popast, počuttit. Z-Ričjum:
zvrhu syh Angyelov i Arkan-

gyelov, i zvrhu syh Seregov
Nebeskih, zvrhu syh videčih i
nevidečih, i zvrhu sega onoga,
ča ti Bog moji nisi.

II.

Ar ti Bog moj zvrhu sega jesi
najbolyi, ti sam najzmožniji, ti
sam najzadovoljniji, i naipunjii,
ti sam najljipši, i najdražji, i
naiplemenitiji i naidičniji zvrhu
sega, vakom Jesu sa dobra
skupa, i zvršena Jesu, i sagdar
su bila, i otte biti.

I zato malo je, i ni zadosta,
ča god meni zvona sebe daru-
ješ, ali od sebe očituješ, ali
običeš, doklye tebe ne vidim, i
va sem neposedem.

Ar Srce moje nemore pravo
počinut, nit se nemore zvršeno
zadovoljit, ako nek va tebi ne
počiva, a ako se zvrhu sega
Stvorenya ne znihne.

III.

O moj najdražji Zaručnyak
Jezuše, Lyubitely najčistiji,
Gospodin se Stvari, do će mi
dat Krelyute prave Sloboščine,
da proletim k-tebi, i da se va
tebi zabaulyam.

O kada ču moč zvršeno
znat, vidit, i pregledat, kako
sladak jesi ti Gospodin Bog
moj?

Kada čuse zvršeno vas vate
spravit, da sebe zarad tvoje
Lyubavi nebudem čutil, nego
samoga tebe, zvrhu sega
Čutenya, i Načina po ne sym
znanom Načinu?

Sada pak dostkrat stugujem,
i moju Nesriču z-Boleznostjum
podnašam.

Ar mnoga Zla se va ovo
suznoj Dolini pripetu, ka mene
mnogokrat zburgaju, razturobu,

mnogokrat zburgaju, razturobu, zastru, vabiju, i zapletu, da nebudem jimal prostoga Prijehoda k-tebi, i da veseloga tvojeja Objimanya nebudem užival, ki si sagdar zoči Duhom tvojim blaženim.

Neka tebe gane moje Zdhavanye, i mnogodupno moje na Zemlyi Stugivanye.

IV.

O, Jezuse Svitolst Dike vekovečne, Batrenye putujuče Duše, pri tebi jesu Usta moja prez Ričih, i Mučanye moje tebi govori.

Kako dugo će odalyat dojt moj Gospodin?

Neka dojde kmeni siromahu svojemu, i neka me veseloga učinih, neka pošalye Ruku svoju, i neka mene nevolynoga skine od sé Težine.

Hodi, hodi, ar prez tebe neće bit vesele Ure, niti Dneva, ar tisi moja Radosť, i prez tebe je Stol moj prazan.

Nevolyan sam, i kod va Uzi zaprt, tr z-Lanci svezan, doklye goder me zi Svitolščum tvoje Zočnosti ne okripiš, i ne oslobodiš, tr tvojeja prilišnoga Lica meni ne pokažeš.

V.

Neka prosu drugi od tebe drugo, čagod zaželyu: Meni se meditmtoga ništ ne vidi, nit mi se neće vidit, nego ti Bog moj, Uffanye, i vekovečno Spasenyje moje.

Neču zamuknut, nit neču prestat molit, doklyegod se nepovrne tvoja Milošča, i ti va meni nutri govoril nebuđeš.

VI.

Č.: Nut ovo sam, ovo prispl sam ktebi, ar si zazival mene. Tvoje Suze i Želya Duše tvoje, tvoja Poniznosti, i Pokaljanye Srca tvojeja, jesu mene ganula, i k-tebi dopelyala.

VII.

SSz.: I rekai sam; Gospodine zazival rekam tebe, i želyil sam uživat tebe, pripravan sa druga oduriti zbog tebe.

Ar ti prviji jesi zbudil mene, da jiščem tebe.

Budi ada blagoslovlyen o Gospodine, ki si učinil tu Dobrotu zi Slugum tvojim, polag velike Milosrdnosti tvoje.

Ča jima dalye govorit pred tobom Sluga tvoj, nego dase jako ponizi pred tobum, spoml-najuč se sagdar na svoju lašču Zloču, i Krkkoču. Ar ni spodobnoga tebi va syh čudnovitih Dugovanyah Neba i Zemlye.

Dela tvoja jesu jako dobra Gospodine, prava Sudstva, i po tvojoj Skrbi se sa ladaju.

Hvala ada i Dika tebi budi, o Otca tvojeja Mudrost; Tebe neka diču, i hvalu Usta moja, Duša moja, i sa Stvorena skupa.

DEL XXII.

Od Spominananya mnogodup-noga Dobročinyenya Božjega.

I.

Sz.: Odpri o Gospodine Srce moje va Praudi tvojoj, i po Zapovidah tvojih učime hoditi.

Dajmi razumit tvoju svetu Volyu, i z-velikum Poniz-noščum, i z-maryivim Premiš-lyavanyem Dobrotivosti tvoje se skupa, i saku naše premi-

šlyavat, da vridno tebi za se budem mogai zahvalit.

Ali znam, i valujem, da nit za najmanyu Piku tvoje Dobrote, nemorem potribnu tebi Zah-valnost odslužit.

Manyi sam ja od syh tvojih Dobrot, ke si meni iskazal, i kad tvoju Plemenistost pre-gledam, gine od Velikosti tvoje va meni Duša moja.

II.

Sa, ka va Duši i Telu jimamo, i kagod zvona ali znutra po naturalskom Načinu uživamo, tvoji jesu Dati, i tebe dobro-tivnoga, Lyubezlyivoga, dobrog svidoču, od koga jesmo sa Dobra prijeli.

I akoprem je jedan več, drugi manye prijel, sa jesu vindar tvoja, i prez tebe se ni naj-manye nemore jimati.

On, ki je veča prijel, nemore se zarad svoje Vridnosti podi-čiti, niti zvrhu drugih podvi-gnuti, niti manyemu pogovarati, ar on je veči, i bolji, ki dosebe manye drži, i ki je va Zah-valnosti ponizniji, i pobožniji.

I ki se za najmanyega drži, i za najnevridnijega sebe sudi, priličniji je, da veča dobije.

III.

Ki je pak manye prijel, nesmise turobit, nit nesmi srdit bit, nit nesmi bogatijemu zaviditi; neg bolye nate pazit, i tvoju Dobrotu mora največ hvallit, da tako obilno, tako zaman, tr rado, prez zibiranya Lyudih, tvoje Dare podiliš.

Sa jesu od Tebe, i zato si va sem Hvale vridan dostojne. Ti znaš čaje sakomu darovat

potribno, i zač ov manye, i on več jima; ni nam, neg tebi je to presudit, pri kom jesu sakoga naše svoje Vridnosti odredjene.

IV.

Zato o Gospodine Bože, za veliko tvoje Dobročinyenye i to preštímavam, čuda ne jimat, zarad koga vainska Dika i Lyudih Poštenye dohaja; tako, da kad ki vidi svoje Uboštvo, i pošpotanu svoju Pjšonu, se nyemu ne tuži, nit se zato nerazturobi, nego da bolye Batrenye, i Veselye jimal bude. Ar ti jesi o Bože uboge i ponizne, tr pred ovim Svitom zahitjene zibrat za Prefelye, i Domače tvoje.

Svidoki su sami tvoji Apoštoli, ke si Ladavnike zvrhu se Zemlye postavil.

Živili su vindar na Svitu prez se Tužbe, tako ponizni i pravi-čni, prez se Zloče i Čalarnosti, da jesu se veselili još i Progon-svit odurava, jesu z-velikim Po želenyem prijmali.

V.

Nišť ada nesmi tvojeja Lyubitelya i Spoznanitelya tvojih dobrih Činov razveselit, kod tvoja va sebi Volya, i se čagod je polag tvoje veko-večne Uredbe, z-kum mora bit tako zadovoljan, i tako vesel, daje tako rado najmanyi, kod ki želyi bit največi, i tako myran i zadovoljan na poslidnyem, kod na prvom Mestu, mimo toga rado bit pošpotan i zahitjen prez sega Jimena, i Poštenya, kod ki je pred drugim najpo-šteniji, i največi na Svitu.

Ar Volya tvoja, i Lyubav
tvoje Poštenya, mora bit
zvrhu sega, i mora tvoje
Lyubitelya već ubatrit, i nyemu
se sviknut, već, nego sa
Dobra, ka je jur prijet ali jima
prijeti.

DEL XXIII.

Od četveroga Dugovanya, ko
Človiku najveć prinasa.

I.
G.: Sinko, sada ću tebe naučit
Put Myra, i prave Slobošćine.

II.
S z.: Učini Gospodine veliš,
ar toje meni drago čut.

III.
G.: Učise Sinko drugoga
Volyu raje učinit neg svoju.
Ziberi sagdar manye, nego
već jimat.

Jišći sagdar poniznije Mesto,
i sym bit podložan.

Želyi sagdar, i molit, dase
Božja Volya sa va tebi spuni.

Ova čineć Človik najde Put
Myra i Pokoja.

IV.

S z.: Gospodine, ov tvoј Do-
govor kratki, jima čuda va sebi
Zvršenosti.

Kratak je va Ričah, ali pun
Skrovnosti, i obilyno hasnovit.

Ar dabi nyega mogal ja
verno obdržavati, nebi se
moralo z-lahkim va meni Blu-
denye ponauljati.

Ar kadagod Nemyr, i Težinu
čutim, znam, da sam od ovoga
Nauka odstupil.

Ali ti, ki sa moreš, i Duše
Prohod va dobrom sagdar lju-
biš, pridaj mi veću Milošču, da
budem mogal spunit Rič tvoju, i
moje zvršenje zadobit Spa-

žina Hvale tvoje da bude glu-
šala va svetom Dvori toje: va
čistom Dušnom Spoznanyu.

Zapovi Vetrom, i semu Zlomu
Vrimenu, reci Morju, mymo budi
i polinočnomu Vetru, nepuši, i
oće bit velika Tišina.

IX.

Spusti Svitlost tvoju, i Jistinu
tvoju, da budu zvrhu Zemlye
svitile, ar ja sam Zemlya malo-
vridna, i prazna, doklye me ti
ne presvitliš.

Ulyi mimo toga Milošču, polyi
Srce moje z-Rosum Nebeskum,
podaj Vodu Pobožnosti, da se
namoči Zemlya, na prinašanye
dobroga, i najboljyega Saada.

Podvigni zmežyenu od
Težine Grihov, Pamet moju, i
na Nebeska Dugovanya su
moju Želyu priklopi, da, kad
ukusim Slast Nebeske Večnosti,
meni se oduralo bude na
Zemlyu pomislit.

X.

Zgrabi me, i z-kini me od
nestalne, syh ovoga Svita
Stvarih, Radošće, ar nedno
stvoreno Dugovanye nemore
zadosta moje Želye zasitit, nit
ubatrit.

Privežime k-sebi z-nera-
zslučnim Trakom Lyubavi, ar ti
sam zadovoljyjš lyubečega, i
prez tebe jesu sa neg libud ča.

DEL XXIV.

Kako sele potribno čuvat Zvi-
lanya lyuckoga Žitka.

I.

G.: Sinak neka ti preveć
skrban, nit se neka zaman
statat.

Ča ovo, ali ono tebe utišča?
Ti mene nasleduj.

Ar ča to do tebe, jeli on onako
ali ov ovako, ali onako dela,
ali govori.

Tebi ni potribno za druge
odgovarat, neg zase samoga
češ Račun davat. Ča se ada
zapičeš? Nut ja se spozna-
vam, i sa, ka se pod Suncem
godaju, vidim, i znam, kakoje
zi sakim nase, ča misli, ča
oće, i ča sije naklonil.

Meni je ada potribno sa prik
dat, ti pak zaostani va dobrom
Myru, i neka se drugi podtis-
kajuć podtiska kuliko oće.

Če dojt zvrhu nyega ča god
bude činil, ali govori, ar mene
prekanit nemore.

II.

Ne skrbi se jako za Siny
velikoga Jimena, nit za mno-
gih Tovaruštvu, nit za osebitu
Lyudih Lyubav.

Ar ova otte tebe rasipat, i
veliku tebi va Srci Skurinu
zaudat.

Rado bi se stobum pominal, i
tebi otajna očitoval, dabi na
moj prihod mariyivo pazil, i
Vrata Srca tvojeja meni
otvoril.

Sa dobro pregledaj, i virostuj
va Melitvah, tr se va sem
ponizi.

DEL XXV.

Va kyh Dugovanyah stalni Myr
Srca, i pravo Pobožanye
stolih?

I.

G.: Sinak ja sam govori,
Myr vam ostavlyam, Myr moi
vam dajem, ne kod Svit daje,
ja vam dajem.

Myr si želyiju, ali ka na pravi
Myr sljšiju, čuda nehajaju.

Myr moj z-onimi, ky su

G : Ako se iz sega Srca prik daš va Volyu Božju, nejkajuč ka su tvoja, nit va malyahnom, nit va velikom Dugovanyu, nit va ovom Vrimentu, nit va Vekovečnosti; tako da zjednim, i z-jednakim Licem hvateć ostaneš va dobrom, kod i va zlom, sa pravično prevagajuć.

Ako budeš tako jak, i strp-lyen va Uffanyu, da, kada se tebi nutrimya Slast odname, sebe na veća i žalostinja trpit pripraviš, nit se z-manam ne budeš svidočil, kod dabi ova, ali tulika nebi moral trpiti, neg mene va syh Uredba za pravičnoga držal, i mene sve-toga hvalil budeš, onda češ po pravom i ravnom Puti Myra hodit, i Uffanye češ jimat nedvoječe, da češ opet z-Ve-selyem moje Lice viditi.

Ako na zvršeno samoga sebe zanemer Metanye zajdeš, znaj dačeš onda Obilnost Myra uživat, polag Mogućnosti tvo-jega Žitka.

D E L XXVI.

Od zvišavanya slobodne Pameti, ko ponizna Molitva priye, neg Štenye zadobi.

S z : Gospodine, ovo je Čin zvršenoga Muža, nigdar od nakanyenya Nebeskikh Dugovanyih Srca neodkinut, i va mnogoj Skrbi kod prez Skrbi živit, ne po Zakonu, nego z-nikim slobodne Pameti Nač-inom va nedno Stvorenye sebe preveć ne zaplitajuć.

II.

poniznoga, i tihoga Srca; Myr tvoj oče bit va mnogom Strp-lyenyu.

Ako mene poslušal budeš, i Rič moju budeš nasledoval, moreš mnogi Myr uživati.

II.

Sz : Ča ću ada činiti?

III.

G : Va sakom Dugovanyu náse pazi, ča činiš, tr ča veliš, i se tvoje Nakanyenye tako uredi, da se meni samomu svi-kneš, a zvona mene ništ ne budeš želyil, niti jiskal.

Ali od drugih Ričih, tr Činye-nya neka krivo sudit, nit se va Dugovanye, ko tebi ni prik dano, ne podtiskaj, i more se stat, da se malo i retko krat sam va sebi zbludiš.

Nigdar pak nikarkovoga va sebi ne čutit Zburganya, nit nedne ne trpit Srca, ali Tela Teškoće, ni sadašnjega Vri-mena, nego je Stališ vekoveč-noga Pokoja.

Ne misli ada, da si pravi Myr našal, ako nikarkove ne budeš čutit Težine, nit ne misli daje se dobro onda, kad tebi nigdor ni suprotivan, nit da je zvršeno se, ne misli, ako se sa po tvo-joi Želyi učinu.

Nit onda se za velikoga ne drži, ali za osebito lyubiye-noga nepreštímavaj, kad budeš va velikoj Pobožnosti, i Srca Slasti, ar krez ova se nespoznava pravi Lyubitely Kriposti, i nestoji prohod i zvršenost Človika.

IV.

S z : Va čem ada Gospodine?

Molim te o naugodniji Bože, zdrži mene od Skrbi ovoga Žitka, da se va mnoge Potrib-čine Tela mojega ne zapletem, da mene Nasladnost ne zasit-gne; od syh Duši protivnih, da z-Težinum obložen ne upa-dem.

Ne velim od onih Dugo-vanyih, ka od sega Srca želyi Himbenost Svita; nego od onoga Traplenya, ko Dušu Sluge tvoga z-Občinskim Pro-kletstvom mrtelnosti kašti-gajuć ublaže, i zadržá da va Slobočinu Duha kad bi se račilo, nemore nutr pojti.

III.

O Bože moj, Slast nezrečena preobrní meni na Žuhkoču su telovnu Radosť, ka mene od Lyubavi Vekovečnosti odkida, i k-sebi zarad Slasti i vrime-nitoga Dobra, Zlo i Krivo vabi.

Neka me neoblada, o Bog moj, neka neoblada Telo, i Krv, neka mene neprekani Svit, i kratka nyegova Dika, neka mene nepodhiti Vrag, i Čalar-nost nyegova.

Daj mi Jakost, da se budem mogal proti stavit, Strplyenost, da budem mogal trpit, Stalnost, da budem mogal obstat.

Daj za se Svita Radovanye najslaje Duha tvojega Nad-nenye, i za telovnu Lyubav, uliy va meni Lyubav tvojega preslavnoga Jimena.

Nut Jiliš, Piliš, Oprav, i druga uživajuća, na obdržanye Tela potribna, Duhu od Lyubavi Božje gorućemu, Jesu jako teška, i suprotivna.

Daj z-takovimi Potribčinami

po Meri zahajal, i vanye z-prevelikum Želyum se neza-
ravat.

Sa zahitiť, ni slobodno, ar Narav smo dužni pomagajuć obdržat, jiskat pak nepotribna, i takova, ka već obveseliju, sveta Prauda kratí. Ar d ugače bise Telo proti Duhu podvi-
gnulo.

Va ovyh ada Potribočah, prosim Ruka tvoja neka mene rauna, i učí, da se ča preveć nestane.

D E L XXVII.

Da lašča, i osebita samoga sebe Lyubav, od najvišjega Dobra najveć zadržá.

I.

G : Sinak, potribno je tebi se dat za se, i da ništ tvoga ne bude.

Znaj da tvoja lašča Lyubav tebi već naškodi, neg bar ko Svita Dugovanye.

Po Lyubavi, i Naklonu koga jimaš, sako Dugovanye se tebi već, ali manye pridruži.

Ako bude tvoja Lyubav Čista, jednovrstna, i dobro uredjena, nedno Svita Dugovanye neče tebe kod Uznika k-sebi pri-klopit.

Neka poželyit, česa nesmiš jimat, ali užit.

Neka jimat, čabi tebe moglo zadržat, i nutrye Slobočine mentovat.

Čudo, dase iz Dibine Srca tvojega meni ne zručiš, zi sym, ča neg moreš želyiti, ali jimati.

II.

Zač se z nevridnum Turob-noščum trapiš, zač se z-priko-rednum Skrbjum trudiš?